

INHOUD:

De Sprookjesfee.....	7
Van de Pepernoten en de Doedelzak.	17
Op de Horens genomen.....	29
Een Droom.....	45
Een Dief - en geen Dief	57
Het Zilveren Lucifersdoosje	69
April!	81
Ten oosten van de Zon en ten noorden van de Aarde.....	93
Juist Goed!	106
Weer van een Fee	118
Kalif-Ooievaar	135
Onder de Toverboom.....	148
Het betoverde Horloge	167
De Visser en zijn Vrouw	186
De Geluisklok.....	194

De Sprookjesfee

Wie wel het allermooist vertellen kan? Dat is de sprookjesfee. Die moesten jullie eens kunnen horen! Maar hoe krijg je die te horen? Ja, dat is maar zo gemakkelijk niet. Ik weet er maar één, die haar heeft horen vertellen; maar dat was dan ook een prinses, en die prinses... Nee, ik wil van voren af aan beginnen.

Toen die prinses een prinsesje was, was ze dol op vertellen. En omdat ze een prinsesje was, kreeg ze heel veel vertellingen te horen. Denk eens aan: zoals andere kinderen wel eens een juffrouw in huis hebben, om hun te leren, zo had het prinsesje een aparte juffrouw om haar te vertellen. Of ze dan niet behoefde te leren? Nu - juist heel veel. Daarom zei haar vader, de koning: 'Ons kind moet zoveel leren, ze moet altijd zo goed luisteren, om allerlei moeilijke dingen te begrijpen, ze zal ook eens luisteren naar iets, dat niet moeilijk te begrijpen is, luisteren puur voor haar plezier. Ik denk maar zo: korenbloemen lijken aardig tussen het koren, al doen ze geen nut. De mensen vinden een korenveld met bloemen vriendelijk om te zien. Vertellingen zijn ook de bloemen tussen al de moeilijke lessen. En - de korenbloemen doen nog wel schade, want ze nemen van het voedsel, dat eigenlijk voor het koren was, maar de vertellingen doen zeker geen schade. Hoort mijn kind van goede mensen vertellen, dan zal ze denken: zo wil ik ook worden. Wordt haar van slechte mensen verteld, dan denkt ze: zo wil ik niet zijn. Hoort ze een grappige geschiedenis, dan zal ze zich fris en vrolijk lachen. Lachen is gezond, en die gezond is, kan ook flink leren.' - Zo praatte de koning, die de vader was van het prinsesje. Daarom kreeg het prinsesje een verteljuffrouw.

Nu ging er geen dag voorbij, of het prinsesje ging met die juffrouw in een gezellig torenkamertje van het paleis. Daar werd dan verteld. Dat kamertje hadden jullie moeten zien! De wanden waren gewatteerd en met lichtblauw fluweel behangen. Vóór de deur een ruim fluwelen gordijn. Nergens kon geluid door: stil moest het wezen onder 't vertellen, heel stil. Op de fluwelen wanden hingen de prachtigste platen van

Roodkapje, van Klein Duimpje en van allerlei andere mensen en dieren uit vertellingen. Gouden lijsten waren om die platen. Soms ook bloemenlijsten. Zo was er om Goudkindje een goudfluwelen lijst, beschilderd met madeliefjes.

't Liefst mocht het prinsesje horen vertellen in schemerdonker. Dan hingen en stonden er in het kamertje brandende lampjes met gekleurde ballons en gekleurde zijden kapjes. Die maakten een zacht gekleurd licht. Dat leek zo toverachtig, zei het prinsesje. En in dat toverachtige licht zaten ze dan met hun tweetjes: de juffrouw in een grote leunstoel, het prinsesje op een laag vouwstoeltje aan haar schoot. Dan begon het: 'Er was eens...' Vertellingen, die met 'Er was eens' begonnen, vond het prinsesje het mooist. Nooit was de verteljuffrouw uitverteld.

In het paleis was ook een kamer met wel tien boekenkasten, en ál die kasten stonden vol sprookjesboeken. Dat was de studeerkamer van de verteljuffrouw. De boeken waren allemaal in prachtband en goud op snee. Bij elke vertelling was een plaat, van dezelfde platen, die in het vertelkamertje achter lijst en glas hingen. Want iedere keer, als een vertelling verteld was, werd dezelfde plaat, die in het boek was, besteld om opgehangen te worden.

Zo was het, zo ging het, toen het prinsesje klein was. Nu was ze een prinses, nu was ze groot geworden. De verteljuffrouw was er niet meer. Voor grote mensen vertelt men niet. Wat er nog wel was, dat was het torenkamertje. Daar was alles ook precies zo gebleven. Zo wou de prinses het. Geen plaat mocht in het kamertje verhangen worden, bijna mocht er geen stoel worden verzet. De kamer met de boekenkasten vol sprookjesboeken was er ook nog. Wat deed de prinses nu? Niet elke dag, maar heel dikwijls ging ze met een sprookjesboek onder de arm naar het torenkamertje, altijd in het schemeruur. Dan stak ze al de lampjes aan, schoof het gordijn voor de deur en vlijde zich in een gemakkelijke vouwstoel, net als toen ze nog een klein meisje was. Dan las ze, las ze, al de sprookjes die haar vroeger verteld waren. Weer had ze schik, maar toch lang niet zoveel als vroeger. Vertellen vond ze veel mooier dan lezen. 'Hè,' zei de prinses dikwijls, 'wat was dat toch een heerlijke tijd, toen ik elke dag hoorde vertellen. Ik zou wel willen, dat die tijd nog eens terug kwam. Ik ben toch zo dol op sprookjes.'

'Weet je wat,' zei de koning, 'ik zal je nog eens naar de sprookjesfee

brengen.'

'Hè, ja, vader,' zei de prinses, 'doe dat maar. Ik wil toch zo graag eens naar het oosten reizen. Daar woont immers de sprookjesfee?'

'Ja,' zei de vader, 'de sprookjesfee woont in het oosten, in het land van zonneshijn en bloemen. Maar - ik weet niet precies waar.'

'O, dat is niets, dat kunnen we wel vragen,' riep de prinses. 'Toe, vader, wanneer gaan we op reis?'

'Ho, eens,' zei de vader, 'rustig, ik heb het nu veel te druk met de zaken. Maar zodra ik tijd heb, zal ik je waarschuwen. Dat beloof ik je.'

Wat viel de prinses het wachten moeilijk! Eindelijk op een morgen zei de koning: 'Nu maar de koffer gepakt, morgen reizen we.' En de volgende morgen waren vader en dochter op weg.

Hoe lang ze wel reisden, voor ze in 't land van de sprookjesfee kwamen, en hoe lang ze wel zochten en vroegen, voor ze wisten, waar de fee woonde, weet ik niet. Eindelijk werd hun een bos aangewezen: daarin moest het huis van de toverfee zijn.

Heel, heel diep in het bos, ja, daar stond het. 't Was een klein, wit huisje, rondom met klimop begroeid. Een dwergje deed de deur open. Ze werden in een kamer gelaten vol zonneshijn en bloemengeur. De fee kwam binnen. Och, wat een lieve oude fee was het: een gezicht, zo vriendelijk, een wit kanten mutsje op, daaruit kwamen de aardigste grijze krulletjes kijken. Zacht grijze ogen en een stem, zo zacht, zo prettig te horen, net muziek, dacht de prinses. Nu vertelde de koning, dat de prinses van klein af altijd zo dol op sprookjes geweest was, dat ze de heerlijke sprookjestijd nog nooit vergeten kon, dat ze zo'n verlangen had, om eens eenmaal door de sprookjesfee te horen vertellen en dat ze nu heel ver gereisd waren in de hoop, dat de fee wel zo vriendelijk zou willen zijn... En terwijl de vader sprak, keek de prinses de fee smekend aan.

Toen zei de fee: 'Kijk, dat vind ik aardig, dat je zover gekomen bent, om mij eens te horen vertellen. Zeker wil ik het. Ga maar zitten en kijk me goed in de ogen. Kijk ik begin al: 'Er was eens...' En de lieve muziekstem klonk door de zonnige kamer, en de prinses hoorde de stem, maar ze zag de kamer niet. Ze zag alleen de ogen van de lieve oude grijze fee, en in die ogen zag ze paleizen en prinses en dieren en bloemen en reuzen en dwergen.